

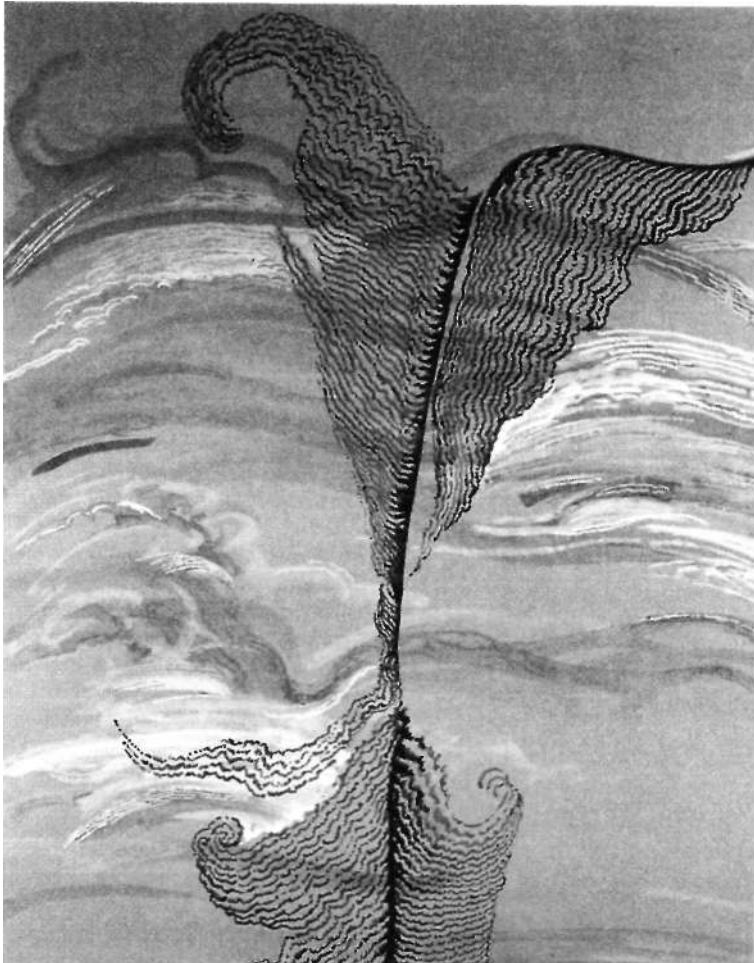
Lengyel Tamás
TŰZGYÚJTÁS

befutja átszövi a szobámat
 aranyos geometriával
 majd a csillárról csüng alá
 a sok furfangos papírkígyó
 nyakkendői az elmúlt évnek.
 gondolatujjaim az indák végére kötnek
 egy-egy papíradámot papírévát
 amit visszafojtott lélegzetemmel
 elégedetten himbállok fel-le.
 arcomon viselni illő álarc
 műorr műbajusz
 és (mű) kéne még
 papír kalap fejemre
 ágyamon így várom a semmi új év
 új darabjának főszereplőjét - önmagamat.

a szomszéd szobában szintén ágyamon
 vendégek fekszenek talán már holtan
 biztosan holtak hiszen
 nem hallok hangjukat
 és nem hallok nyögéseiket
 a fájdalomtól vagy a kéjtől
 sem azokat a tompa fejhangokat
 amiket az ember csak azért hallat
 hogy tudja - ébren van és él
 mert ezekben az órákban
 aki nem nyög az nincs is ébren
 és aki nincs ébren - az halott.

csak az előszobában érzékelhető
 némi fény és mozgás
 az ajtóba vágott ablaküvegre
 változó hosszúságú árnyak vetülnek
 ebből és a pattogásból sejtem
 hogy egy ismeretlen későn jövő vendég
 tábortüzet rakott a parkettából
 (mint annak idején másodmagammal én

az egyetemünk egyik tantermében).
tehát most sámántáncot jár az előszobámban
így hív hogy menjek ki hozzá
tűzugrani parázson járni
féktelen táncban egyesülni
de hiába az új év
az új sámán most sem én leszek
visszahúznak a gyenge részek.
maradok fekvé megint egy éven át
mint egy túlélőprogram
alulképzett növendéke
aki túlélni képtelen
de meghalni se tud

Kádár Katalin • Szökőkút